

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioannis Evsebii Nierembergii Madritensis Ex Societate
lesv De Adoratione In Spiritv Et Veritate Libri Qvatvor**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiæ, 1631

Cap. XIV. Quomodo erga alios debeamus affici.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46187)

346 IO. EVSEBII NIEREMBERGII
scrutatus est, & vidit quòd essent bona. Quo-
tidie operum singulorum examina fecit, de-
inde vniuersale omnium, cuncta perpen-
dens, & vidit, quòd essent valdè bona.
Sic tu singula tua opera examina, deinde
omnia simul. Si non fecisti benè, in discus-
sione tuæ conscientiaë emendabis, vt dein-
ceps facias meliùs. Moyses in sinu sui pecto-
ris manum mundauit, quam inuenit lepro-
sam. Hæc discussio seria officina est virtu-
tum: ibi timor Dei, ibi humilitas, ibi cogni-
tio sui, ibi compunctio, ibi perseuerantia, ibi
feruor, ibi prudentia cuditur. Insi-
diare præcipuè alicui vitio, cui molestus & importu-
nus sis, donec penitùs extirpes: hac arte pau-
latim omnia euellere cura.

CAPVT XIV.

Quomodo erga alios debeamus affici.

HÆc sit interdiu occupatio tua, in om-
nibus operibus tuis etiam bonis te ac-
cusare, & in operibus alienis etiam malis ex-
cusare alios. Non est conscientia vt vultus; a-
lienas facies videmus, non nostram; sed con-
scientiam nostram videmus, non alienas:
quare solùm nos diiudicare & damnare de-
bemus, & possumus. Si cùm tuam conscien-
tiam tu solus cernere valeas, nihilominùs

non

non potes discernere plura opera tua, an bene vel male facta sint, an consensum præstitisti, vel secus; cur audes iudicare alios, quorum corda abscondita sunt, nisi soli Deo? Si tuam mentem non vides, quomodo iudicas alienam? Si tua non potes discernere, quomodo audes decernere de aliis? Si tibi non attendis, quare appendis reliquos? Sed plerumque qui in foro otiosi sunt, murmurant, & detrahunt aliis; sic qui suæ animæ non habet curam, iudicat alios. Experienciâ iam oportebat didicisse, quàm sæpe fallantur iudicia nostra. In rebus corporalibus, & iis quæ tantum habent extrinsecam speciem & colorem, sæpissimè decipiuntur sensus; quantum facilius frustrabuntur in iudicandis humanis cordibus, quæ non percipiunt, quæ à libero gubernantur arbitrio, & in quibus tot miracula passim operatur secretò gratia Dei? Quamvis conspicua videantur argumenta sinistrae suspicionis, non oportet iudicare sinistrae, quia potes falli. Socij sancti Bonifacij non irrationabiliter, sed sufficientibus indiciis ex vitâ præteritâ, suspicati sunt fuisse occupatum cum meretrice, dum quærebant illum; at ipse interim æstuans amore Dei, patiebatur atrocissima tormenta pro Christi nomine. Tam fallax fuit iudicium verisimile; quantum decipieris improbabilibus tuis suspi-

suspi-

fuspicionibus? Is qui potestatem habet super alios, & tenetur iudicare, non debet damnare nisi constet culpa euidenter; & in dubiis reus absoluitur: cur tu solâ opinione tuâ incertâ audebis damnare eum qui melior te est, & à quo iudicandus es?

Si diligeres alios, vt Christus iubet, non iudicares illos: charitas operit multitudinem peccatorum. Ideò non te iudicas, quia amor proprius te inclinat, vt excuses tua: quare si amor tibi esset fratrum, non iudicares, sed excusares illos. Christus iudicaturus hominem, factus est ipse homo, & induit humanitatem: tu quoque si iudicare aut reprehendere alium vis, indue illum, & ita cum illo facias, vt velles tecum fieri. Hoc sit primum charitatis opus, vt non offendaris in fratre tuo: alterum est, vt non offendas illum; tertium, vt iuues in omnibus: tamen quia non diligis, sæpè deficis in primo officio, & iniuste offenderis adhuc innocentibus, & fastidis plerumque eos qui grati sunt Deo. Vbi est charitas Dei, vbi est amor IESV, si possunt tibi displicere ij, qui placent IESV, & amici Dei sunt, & placent plusquam tu peccator. Si amares Deum, & eius immensam bonitatem, omnes propter bonitatem amares; amares bonos, quia boni sunt; amares malos, quia boni esse possunt. Non tantùm in pretio est
admi-

DE ADOR. IN SPIRITU ET VER. LIB. III. 349
admirandum aliquod artificium, sed & materia ex quo fieri potest. Ex malis fiunt boni, oportet non fastidire illos: hoc est amare omnes propter bonitatem, hoc est amare omnes in Deo, cum amamus propter illud quod non potest amari sine Deo, ut bonitas, iustitia, virtus.

Si bonitatem Dei amares, omnes amares in Deo, & velles ut omnes Deum amarent, & ad hoc iuuares & sollicitareris. Diuersus est zelus amoris humani & diuini: bonitas humana finita & exigua est, & non sufficit omnibus; nec potest satisfacere multis, quin singulis minus respondeat; ideo zelus hominum est, ne alij ament, quod quisque diligit: at quia bonitas Dei est infinita, & plus quam sufficiens omnibus, & amor noster limitatus ut tantæ bonitati nequeat satisfacere; idcirco zelus diuinus est, ut ceteri etiam ament illam, & approbent nostrum amorem, & coadiutores sint, ut soluant, & magis satisficiant bonitati, quam æquare non possumus vlllo amore. Impudenter amas Deum, nisi velis ut illum ament omnes: nam debes amare plus quam te: te autem, cum pessimus sis, vis ut omnes ament; cur optimo Deo minus desideras?

O infinita Dei bonitas, qui me pessimum & vltimum peccatorem tantoperè amasti, ut
non

non contentus quòd me amares, etiam volueris, vt me amarent omnes, & hoc præceperis; cur non desiderabo ego, vt omnes te ament, & illud vbique curabo? imò obligasti omnes tuo præcepto & sanguine, vt non minori modo me diligerent, quàm quemadmodum tu dilexisti me, & quisque diligit se ipsum. Da mihi, vt etiam hæc exempla amandi seruem, vt ego amem omnes. Tu dixisti: Hoc est præceptum meum, vt diligaris inuicem, sicut dilexi vos. & iterùm: Diliges proximum tuum, sicut te ipsum. Tu Domine amasti me, antequam te diligerem: tu Domine amasti me, non propter vtilitatem tuam, sed meam: tu amasti me summo amore, nam maiorem hac dilectionem nemo habet, vt animam suam ponat quis pro amicis suis: tu amasti me amore perseveranti: tu es ille, qui cum dilexisset suos qui erant in mundo, in finem dilexit eos. Hæ sunt leges, quibus me amasti; & debent esse regula, quibus amem alios. O anima, discce amorem ab amore Christi, & dilige velut vitam tuam quos dilexit Christus plusquam vitam suam; & in illis vult à te diligi, & coli.

Si Christus æger in lecto (non reputabit indecentiam cogitari languentem pro bono nostro, ille qui verè languores nostros tulit pro salute nostrâ) aut famelicus esset, &

alius

alius pauper esset in alio lecto egrotans etiam, & laborans fame, & consuleres ipsum Christum, utri prius subueniri vellet an sibi, an pauperi; credo pie responsurum, quod pauperi: nam & ipse Christus auferret cibum ab ore suo, ut pauperem aleret. Christo igitur in paupere serui & cole: si opera tua non potes, saltem oratione, & compassione; non tantum in necessitatibus corporalibus, sed multo magis in spiritualibus. Eleemosynam factam corpori, quod studet affligere Deus, tantoperum aestimat, ut pro illa promittat caelum, nec aliam causam absoluendi in tremendo die iudicij assignet; quanto maioris faciet eleemosynam factam animae, pro qua mortuus est? O charitas Dei infinita, o amantissime IESU, qui posuisti animam tuam pro peccatoribus, concede mihi, ut diligam animas eorum, quemadmodum tu dilexisti. Exemplum amoris tui sumam, ut amem quos tu amasti, non exemplum amoris mei; nec diligam proximum, sicut me ipsum amari, nam male diligam. Me nesciui diligere; quomodo diligam alios? Quomodo me potui diligere, qui dilexi voluntatem meam, qui dilexi iniquitatem? Sed diligam proximum, sicut me debeo diligere, desiderando illi voluntatem tuam, & maiorem gratiam; ut omnes ardentissime seruiant tibi, & adorent in spiritu & veritate.

IOAN-